

Publicerad 2007-10-26 14:02 av Nerak

vet inte hur men försökte beskriva känslan jag får när jag dansar i den här. Om ni känner för det kan ni kommentera stavfelen som antagligen finns i den här dikten.

dans

Stolt och stor, står jag här.

Med händerna knutna och själen isär.

Jag hör ljudet, som så många gånger förut.

En del av mig hoppas att det aldrig tar slut.

Min själ suger åt sig varje takt.

Kropp, själ och sinne i en enda pakt.

när rätt låt kommer och allt jag har blir till ett,

finns det inte en tvekan i universum om att jag har gjort rätt.

Behöver inte bevisa något, jag vet redan att jag är bäst.

En gåva från ovan som kan slå igen varje käft.

Men det är nog det sista jag bryr mig om.

Då jag bara vill dansa, och inte utmana någon.

Jag har det i mitt blod.

Kan känna det flyta som i en flod.

Varje rörelse, så precis.

rör mig som om jag skulle kunna stå still på hal is.

Känns nästan som ett förbestämt mönster.

Nästan så att jag kan se folk flockas runt min själs fönster.

Så återvänder jag till nuet och tittar upp.

En cirkel har bildats, och jag är dess huvudpunkt.

Vilken otur, det blir inte samma sak när man får publik.

Gör några inlärda rörelser och drar mig undan med en vink.

Glider iväg till något ensligt hörn.

Där jag återigen kan få bli mig, ostörd.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nerak med Poeter.se id #19046 innehar upphovsrätten